Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 8

26de Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Grund af Helligdagsloven Onsdag efter Paaske. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.

Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Abonnement

I Provinsen

Abonnenter, som modtager Korsaren i Korsbaand, bedes indsende for otte Numre i Marts Maaned 40 Øre plus Porto 32 Øre, i alt 72 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger, Breve osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

I Norge og Sverrig

Abonnenter bedes indsende for Marts Maaned 40 Øre plus Porto 40 Øre, i alt 80 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

Nye Abonnenter modtager alle de udkomne Numre.

Haandskomagernes Fagforening

Kontoret er indtil videre aabent alle Onsdage og Lørdage fra Kl. 7½—9½ Aften, Vognmagergade 6[1].

Arbejdssøgende Kolleger, der tør modtage Betaling efter den ny forhøjede Priskurant, anvises Arbejde fra Kontoret.

Bestyrelsen.

Kammerater!

Meningsfæller, Mænd og Kvinder, som vil være med til

Start af

en anarkistisk Organisation,

opfordres til at indsende Navn og Adresse til Korsaren, Nørrevold 78,

Efter Paaske begynder den ny Organisation Afholdelsen af en Række

store offenlige Møder.

Agitationskomiteen:

J. J. Jpsen. **Hans Jæger.** **Sophus Rasmussen.**

Arbejderbevægelsen

—o—

Det ny Løsen:
Væk med de socialdemokratiske parlamentarikere.

—

En aften for fjorten dage siden blev Paris, det pragtfuldt oplyste Paris, pludselig og uventet nedsænket i mørke. En halv time efter vidste befolkningen at det var elektricitets-arbejdernes fagorganisation som hadde gjort strejke, og Paris' borgere sa da ærgerlige til hverandre:

— At 1800 arbejdere ligger i konflikt med deres arbejdsgivere burde virkelig ikke gaa ud over en befolkning paa 3 millioner mennesker, der intet har med den konflikt at bestille. Hvor kan det altsaa være, at regjeringen ikke itide har sørget for, at de 1800 strejkere helt eller delvis kunde erstattes?!

Regjeringen var imidlertid sagesløs. Ministerpræsidenten Clémenceau vidste ingen besked om strejken, før det elektriske lys paa hans arbejdsbord pludselig gik ud. Og det samme var tilfældet ikke blot med kommunestyrets medlemmer, men ogsaa med de socialdemokratiske ledere — ingen af dem hadde nogen anelse om strejken før den kom. Forhandlingerne inden elektricitets-arbejdernes fagorganisation var nemlig blit førte i dybeste hemmelighed, og strejken blev sat i værk i samme øjeblik som den var besluttet.

Dagen efter blev fagorganisationens tre sekretærer interviewede af bladet Le Matin.

De udtalte sig alle tre med begejstring om den disciplin der raadet blandt fagets arbejdere, og som hadde gjort det muligt, at strejken blev saa effektiv som den blev. Arbejdsgiverne hadde jo maattet gi sig med det samme. Ganske vist hadde regjeringen øjeblikkelig indkaldt ingeniør-tropperne fra Versailles og beordret dem til at overta arbejdet i elektricitetsværkerne, hvis strejken ikke straks blev afsluttet; men det vilde alligevel ha tat mange dage inden Paris atter kunde faat sin sædvanlige oplysning. Opinionens tryk blev derfor arbejdsgiverne for stærkt, og saa nødig de vilde, maatte de altsaa bide i det sure æble og straks gjøre arbejderne de nødvendige indrømmelser.

Hvis fagorganisationen, istedenfor selv at ta strejken i sin haand, hadde henvendt sig til de socialdemokratiske ledere, vilde regjeringen itide ha truffet sine forholdsregler, og strejken vilde dermed paa forhaand været lammet. Og lidet hadde det saa nyttet, at Jaurès bagefter interpellerede Clemenceau og bebrejdede ham indkaldelsen af ingeniørtropperne. Til Jaurès paastand om at arbejderne har en absolut, ukrænkelig ret til at strejke, uanset hvilke følger strejken har for den hele befolkning, vilde Clemenceau da som nu ha svaret, at Paris' 3 millioner mennesker intet hadde at gøre med konflikten mellem de 1800 elektricitetsarbejdere og deres arbejdsgivere, og altsaa heller ikke kunde forpligtes til at være konfliktens ofre. Og nationalforsamlingen vilde da som nu ha git ministerpræsidenten ret.

De tre sekretærer afsluttede interviewet med følgende erklæring:

— Vor væsentlige hensigt med denne elektricitetsstrejke har været at vise, at hvis en arbejderorganisation virkelig skal kunne opnaa at hævde sine faglige interesser, da maa den handle uden samraad med de socialdemokratiske ledere, der nok kan forplumre en strejke, men aldrig yde nogen hjælp til at opnaa, hvad der ved strejken tilsigtes. Og først naar **alle** fagorganisationer har lært at optræde som vor organisation ved denne lejlighed har gjort, blir ogsaa generalstrejken mulig, og den sociale revolution kan begynde.

Derfor leve fagorganisationen — og væk med de socialdemokratiske parlamentarikere!

Hans Jæger.

Vi vil —

—o—

VI

Maskineriet

—

Enhver Stat, ogsaa den saakaldte socialdemokratiske, er bygget paa organiseret Tvang og deraf følgende organiserede Lidelser. Man ødelægger altsaa ikke Samfundet ved at fjærne Staten, man redder det. Og Overgangen fra Stat til Samfund, — det er netop Socialismen, Anarkiet.

Hvordan sker nu denne Overgang?

Naar man lider af en Sygdom, spørger man ikke: hvordan skal jeg leve uden den? Man søger straks at blive af med den. Følgelig kunde man svare: lad os skaffe os af med Staten, saadan som Karl Marx forlanger det, og hvordan vi da skal leve uden den, det giver sig nok. Men vi behøver ikke at lade os nøje med det Svar.

Hvor der før var Mennesker, som kun holdtes sammen af Tvang, vil der efterhaanden danne sig Grupper af frit producerende Mennesker. Nogle vil drive Agerbrug, andre Industri, Fiskeri, Kunst, Videnskab, eller sørge for Samfærdselen. Og Udvekslingen af Varer vil ske af samme Aarsag som tidligere: fordi Menneskene ikke kan leve den foruden, fordi Agerbrugeren maa have Hjælp af Haandværkeren, og omvendt i det uendelige. Men den vil ske med et andet Formaal. Thi Pengene er forsvundne, man producerer ikke mere for at tjene Formuer, for at gøre sig til Herre over andre, men man producerer udelukkende for at skaffe sig selv Livets Goder og i Bevidstheden om, at det lader sig kun gøre, naar det ene Menneske bestandig arbejder ogsaa for det andet. Solidariteten faar en ædlere Grund under sig ligesom Arbejdet.

Det er ikke rimeligt at en Bonde, der nu arbejder for at skaffe Penge til Skatter, eller at en Haandværker, der hver Dag ser en væsenlig Del af sit Arbejde forvandle sig til Magtmidler over ham selv, at de skulde gaa fra Ploven eller Høvlen, naar de har kunnet vælge det Arbejde, de følte mest Lyst til, og som nu ligelig kommer alle til Gode. Eller tænk paa en Lokomotivfører; nu staar han i en umenneskelig lang Arbejdstid og for en usel Betaling lænket til sin Maskine ved Trusler om Afsked og Arbejdsløshed, — og han forlader aldrig sin Post, højest nøjes han med at true igen, f. Eks. med Strejke. Men gør han det, han kalder sin Pligt, under saadanne Forhold, da har han hundrede Gange mere Aarsag til at gøre sin Pligt, naar den er renset for alt andet end det, der er hans egen og hans Næstes fælles ligelige Interesse. Hvorfor skulde han til den Tid springe af sit Lokomotiv midtvejs, han gjorde det jo aldrig før?

Jo, han kunde gøre det af Dovenskab, af Ulyst til at arbejde. Men hvor enhver kan vælge den Beskæftigelse, han føler sig bedst skikket til eller mærker har mest Brug for ham i Øjeblikket, vil der blive færre dovne Mennesker. Hvis en og anden prøvede paa at skulke fra det fællesnyttige Arbejde, er der alle Chancer for, at han vilde blive dreven tilbage til det **af sig selv**, nemlig enten fordi han kedede sig ved sin Uvirksomhed, eller fordi han følte sig nedværdiget ved at æde det Naadsens Brød, som der aldrig vilde blive Tale om at nægte ham. Og bliver et saadant Menneske alligevel ved at dovne Livet hen, da er han ikke længer at regne for normal, han er syg og tilfalder Lægerne.

For Resten kender vi jo allerede nu til frivilligt Arbejde. Vi har Redningsselskaber, Retshjælp for Fattige, Foreningen Det røde Kors, mange Steder er der frivilligt Brandvæsen, ja man har endog frivillige Soldater, nemlig Studenter-Skyttekorps. Jærnbanerne samarbejder frivilligt, selv om de har forskellige Ejere, og der kan nævnes mange flere Eksempler. Mon det da skulde blive ringere, eller skulde det ikke netop blive mangfoldigt bedre med Frivilligheden, naar Menneskene har lært at tænke socialistisk?

Lad gaa, siger vor egen Tids Tvangsarbejdere; men hvordan vil det nye Samfund faa sine Folk rigtig fordelte rundt om ved det indviklede Maskineri, og hvem skal tage den værste Tørn?

(Fortsættes.)

J. J.

Valget i Dag

—o—

Naar militære eller politiske Tropper skal føres frem til Kamp, er det nødvendigt at Masserne har noget at samles om, noget der virker opflammende og begejstrende, saa de mange enkelte kommer til at virke som et Hele.

Vi ved jo hvilken uhyre Virkning en Krigssang som Marseillaisen havde under den franske Revolution; Slagsangen kan ogsaa erstattes af ildnende Slagord. I Provisorieaarene lød Oppositionens hidsende Samlingssignal som bekendt: „Ned med Estrup", og ved de to foregaaende Aars Borgerrepræsentantvalg skaredes de kommunale Vælgere i Socialdemokratiets og de Liberales forenede Hær under Kampsignalet: „Fremad mod Alberti". I Dag har disse allierede Tropper intet saadant begejstrende Kampskrig, fordi der faktisk ingen Kamp kan finde Sted, naar der ikke øves nogen Modstand. De snu Generaler, der pudser Tropperne mod hinanden ved Hjælp af det Fif som Slagordet er, har altsaa slet ikke kunnet finde noget til Valget i Dag. Vælgerne skal nu bare lystre Parolen: Stem! Det vil altsaa sige: stem for at Førerne kan faa Mandaterne. Naar Valget i Aften er afsluttet, vil det naturligvis vise sig, at denne Parole ikke har virket begejstrende paa Vælgerne, tværtimod.

Man har forresten af den ringe Interesse, Borgerne har vist de afholdte Vælgermøder, kunnet slutte sig til, at Valgdeltagelsen i Aar vil blive meget lille. Endskønt Valgbestyrelsen har ladet disse Møder afholde i de mindste Lokaler, der findes her i Byen, har der dog hver Aften været mange tomme Pladser. Talernes og Tilhørernes Antal har omtrent været lige.

Tomheden paa Møderne har været saa meget tydeligere, naar man erindrer de foregaaende Aars store Tilstrømning til Vælgermøderne. I 1905 for Eks. var Husarkasernens Ridehus saa overfyldt, at den sammenstuvede Menneskemasse bogstavelig sprængte Portene af.

Det var det Marlsvalg, hvor Demokratiet opnaaede at faa det største Antal Stemmer, der nogel Aar er afgivet. Herman Trier, der var den af Kandidaterne, der fik de fleste Stemmer, fik da 22,133 St. Paa Antisocialisternes Liste fik Skoleinspektør H. P. Hansen flest, 18,778 St. Sidste Aar, altsaa 1906, var Valgdeltagelsen noget mindre, og Overretssagfører Anders Hvass, der da var Nr. 1 paa Demokratiets Liste, fik 20,627 St. Højest paa Modpartiets Liste naaede Skolebestyrer Mich. Iversen med 16,211 St.

Der var i 1906 46,360 Vælgere. Dette Tal er i Aar steget med et Par Tusinde. Dividerer vi disse halvhundrede Tusinde med 5, vil vi antagelig faa det Tal, der bliver Resultatet af Valget i Dag: 10,000 Stemmer paa en Liste af allierede Socialdemokrater og Liberale, som de slet ikke selv har været med til at udpege.

At der er 10,000 der gider!

J. W.

Her skal ties -

—o—

En køn Soldat

—

Wiinblad minder i sin politiske Affældighed om den gamle Hofmand i H. C. Andersens Eventyr, som havde faaet mange Ordener for at tie stille. Det er netop en af hans store Fortjenester: at tie stille.

Forleden Dag gav Social-Demokraten igen en Prøve paa sit Talent, der er saa velset paa højere Steder. Den portrætterede og biograferede de allierede Borgerrepræsentanter, som skal paa Valg i Dag, og saa kom den ogsaa til Arbejdsmand Sophus Mortensen. Men pludselig fik gamle Wiinblad et af de Anfald paa Hukommelsen, som han er deloreret for. Han glemte at fortælle, at Mortensen har gaaet paa Frelsens Hærs Kadetskole og efter endt Uddannelse har været et anset Medlem af Halleluja Armeen.

I 1888 debuterede Mortensen paa Frelsens Hærs Tribune i Helgolandsgade. Efter at han havde lært at tale paa den Facon, der er denne originale Sekt egen, drog han ud til Tribunen i Valhalla. Her stod han frem Aften efter Aften og „vidnede". Blandt „Brødrene" og „Søstrene" ansaas Mortensen for at være en ren Virtuos. Ingen kunde som han raabe eller hvisle Halleluja — Ha-le-lu-ja — eftersom Situationen krævede det. Ligeledes var Broder Mortensens Maade at bede paa aldeles genial; med voldsom Ekstase kastede han sig ned paa Knæ, vred de foldede Hænder højt over det smertefortrukne Ansigt og anraabte Gud i de mest forskellige Tonarter til Brødrenes beundrende og akkompagnerende Halleluja

Se hvis Social-Demokraten havde taget dette med i Artiklen om Hr. Sophus Mortensen, saa havde den været helt korrekt. Hvorfor skal Vælgerne ikke lære Hr. Mortensen at kende fra denne Side? Vi spørger Social-Demokraten: Hvorfor?

Ganske vist vilde det ikke være nogen Anbefaling for Mortensen; ogsaa Vælgerne vilde vel føle sig endnu dummere end ellers, om de skulde gaa hen og stemme en gammel Frelsersoldat ind i Borgerrepræsentationen. Men saa er der altsaa den gamle gode Vej udenom Sandheden med at putte Arbejderne Blaar i Øjnene, og Wiinblad ved af et langt Livs Erfaring, at det slaar aldrig fejl. Hys, bare tie stille, saa gaar Frelsens Hær i dem, som om det var Svendborg Margarine!

Det var ligeban, den Gang Harald Jensen ovre i Aarhus ombyttede sin Folketingskreds med en sikrere Landstingskreds, hvad han for Resten gjorde uden at spørge sine gamle Vælgere om Tilladelse. Mere regnes de ingen Steder for; her i København har de jo f. Eks. ikke været med til at opstille en eneste af Kandidaterne, det har Margarinepolitikerne lavet altsammen paa egen Haand. Man er Stemmekvæg, eller ogsaa er man det ikke. Men det var altsaa da Harald Jensen gik over i Landstinget, som i Følge Soial-Demokraten skal afskaffes; Lederne udnævnte saa den nuværende Aarhus-Folketingsmand Samuelsen til hans Efterfølger, — og Samuelsen er Mormon.

Heller ikke det er videre smigrende i vore Dage. Flerkoneriet er vel nok kendt i alle Partier, men Mormons hellige Tavler — det er dog for idiotisk. Den gamle Hofmand i Farimagsgade kaldte imidlertid al sin Affældighed til Hjælp, og han havde da hverken hørt eller set noget til, at Arbejderne skulde have en Mormon ind i Rigsdagen.

Lykkelige Arbejdere. I Dag skal de hen og stemme paa Mortensen og Frelserens Hær.

Korsar.

Kong Trygve forlist

—o—

Seydisfjord, 25. Marts. (Ritz. Bur.) Dampskibet Kong Trygve er i Fredags Morges forlist i Isen 15 Mil sydøst for Langenæs. Passagerer og Mandskab gik i tre Baade.

Kaptajnens Baad med 14 Mand ombord ankom Lørdag Eftermiddag til Borgarfjord; de øvrige to Baade med henholdsvis 5 og 13 Mand ombord savnes endnu. Dampskibet Morsø afgaar nu for at søge efter Baadene.

Nationaltidende skriver:

„Kong Trygve", som hidtil har gaaet i Reykjavikruten, blev den 1. Marts sat ind paa Nord- og Østlandsruten o gafgik i Tirsdags Aftes fra Øsfjord. En anden af Selskabets Dampere, der fire Dage i Forvejen var gaaet Norden om, havde ret fint Vejr og mødte ingen Ishindring. „Kong Trygve" er derimod kommen ind i et Stormcentrum og er stødt paa store Masser af Polaris, mellem hville Skibet ganske sikkert er bleven skruet itu. Ulykken er indtruffet 15 Mil — skal antagelig være 5omil — sydøst for Kap Langenæs, og da Besætningen og Passagererne gik i Baadene, var Skibet synkefærdigt. Det var i Fredags Morges.

Besætningen bestod af 18 Mand, og desuden var der 15 Passagerer ombord, antagelig alle Islændere, som var paa Vej fra den ene Kystby til den anden. Kaptajnen fordelte disse 33 Mennesker i tre Baade, og af disse tre Baade er der hidtil kun kommet Efterretninger om en. Det var den, hvori Kaptajnen selv sammen med 14 Mand befandt sig. Den er i Lørdags indkommet til Borgafjord, hvor der ikke findes Telegraf, og derfra er Meddelelsen saa bleven viderebefordret til Seydisfjord, hvorfra den er naaet hertil. I de to øvrige Baade var henholdsvis fem og tretten Mand.

At Folkene i Baadene har maattet gennemgaa forfærdelige Lidelser, læser man gennem Linierne i Kaptajnens Telegram. Han siger, at han er ude af Stand til at give nærmere Efterretninger foreløbig, da han er frygtelig afkræftet.

Paa Rhederiets Kontor formoder man, at det hovedsagelig var Passagerer, som var ombord i Kaptajnens Baad, en enkelt Passus i Telegrammet tyder derpaa.

Besætningen bestod iøvrigt af følgende: Kaptajn Chr. Jensen, København, første Styrmand C. Svensen, Færøerne, anden Styrmand N. Larsen, Orte, første Maskinmester Max Hansen, Korsør, anden Maskinmester Carl Nedder, København; Maskinist C. West, Rønne. Matroserne Hans Hansen, Island, Poul Andersen, Læsø, Joh. Lundberg, Sverrig; Letmatroserne Carl Hansen, Vemmetofte, og Pehr Fridell, Sverrig; Fyrbøderne Carl Jensen, Aarhus, og Tobiassen, Brandstrup. Restaurator Rasmus Larsen, Karlslunde, Kok Henrik Schreier, København, Koksmath Carl Johnsen, København, Opvarter Alfr. Christensen, Kolding, Jomfru Kirsten Anderson, Sverrig, og Jomfru Carla Larsen, København.

„Kong Trygve" var bygget i 1891 i Newcastle og var assureret for ca. 200,000 Kr. i tyske Selskaber.

„Kong Trygve" er et af Rhederiet Thor E. Tullinius — Dampskibsselskabet „Thore"s — største Skibe. Damperen lastede 900 Tons.

Fra Eskefjord telegraferes senere: Man haaber, at de 2 savnede Baade fra „Kong Trygve" er indkomne Nord for Borgafjord, da Vejret har været godt siden Skibets Forlis.

Sidste Efterretuing

Dampskibsselskabet har Mandag fra Island modtaget følgende Telegram: Damperen „Morsø" afgik i Morges fra Seydisfjord for at søge efter Baadene. „Krossond" afgik i Aften fra Seydisfjord og „Islands Falk" afgaar i Morgen tidlig fra Havnefjord for at søge efter Baadene. Endvidere har Selskabet modtaget følgende Telegram fra Seydisfjord, afsendt Kl. 3,30 Em.:

De reddede er 9 Passagerer, Kaptajnen, 3 Matroser og 1. Kl. Kahytsjomfru. Af Passagerer savnes Købmand Josephson, Akureiri og 3 Kvinder, hvis Navne ikke kendes; endvidere savnes 14 af Besætningen.

Bombekasterne,

derunder Ravachols Historie, paabegyndes i Dag i Korsarens Feljeton.

Det er et Kapitel af den moderne Arbejderbevægelses Historie, og der vil fremkomme en Mængde Oplysninger, som hidtil enten har været fortiede eller forvrængede for de danske Arbejdere.

Dødssejleren

—o—

Et Syn

—

Hollænderne er ikke ene om denne Sagnfigur. Der er ogsaa en „flyvende Dansker", en gammel Skude, der sejler evig for fulde Sejl og kommer dog ingen Vej. Det er „Dansk Parlamentarisme" eller „Dansk Folkestyre", som den med et noget pretentiøst Navn benævnes.

Det er en over al Maade forunderlig Sejler.

Undertegnede stod en Gang oppe paa Galdhøpiggen i Norge, og saa den i Fugleperspektiv. Det var unægtelig Penge værd. Den saa ud som en Mudderpram, tilforladelig. Og den Lugt, der drev op over til mig, stemmede paa en Prik med det formodede Indhold af Smakken. Jeg tilstaar, det var en stram Lugt, omtrent som af en gammel Latrinkule, med Tilladelse.

Ved nærmere Eftersyn skelnede jeg i temmelig tydelige Omrids alt hvad der var stuvet sammen og lagret hen og alt hvad der endnu laa og rørte sig i en mere eller mindre abort og vanskabt Tilstand i Bunden paa den. Det var et Syn, der mindede mig om en Fiskerkvases Indhold i begyndende Opløsning. Der saa jeg saaledes den digre Torsk Københavns Befæstning, ogsaa kaldet Forsvarssagen, ligge indhyllet i Mudder og alskens slimede Vækster af Patriotisme, Sagkyndighedsgalskab og Kommissionsbelønninger, omtrent som en Aal der har virret sig ind i en Tangvase, saaledes at det er haabløst for en stakkels Fisker at faa hverken den eller Krogen ud, med mindre han rykker det hele itu og lader Fangsten gaa. Der saa jeg den lige og almindelige Valgret, Kvindernes Valgret, Valgkredsordningen ligge henslængt under Dynger af Vælgerruser, hvori alle Slags Rester af sidste Aars Fangst: Anti-Knurhaner, Højreulkre moderate Fladfisk etc., endnu hang igen i Maskerne og raadnede. Endvidere saa jeg de undfangede Spirer af en ny Tyendelov, borgerligt Ægteskab, forbedret Alderdomsunderstøttelse, Valg af Borgmestre, Lov om Landarbejderspørgsmaalets Ordning, Skattereformerne og flere andre mere eller mindre bemærkelsesværdige Ting ligge og forkomme ynkeligt i Dyndet uden nogensomhelst Haab om nogensinde at faa Lejlighed til at slaa Rod. Det gjorde mig ondt, maa jeg sige, for saa mange smaa og gode Frø. Og hvad jeg tungsindigst saa var Fideikommisloven, Retsreformen og en Dynge sociale Retfærdighedskrav paa den groveste Maade sparket til Side og slængt hen i en Krog, hvor det næsten kunde se ud til at Befalingen havde sit specielle Pulterkammer.

Ja, jeg kan ikke en Gang beskrive alt det, jeg saa ligge og vride sig nede paa Bunden af denne sære Ark, hvor der sikkert maatte være 7 Par urene Dyr paa hvert Par rene, og hvor jeg endnu blev var en Modbing af partielt lamme og helt henvisnede Væsener med Paaskriften „Landstinget", der optog den dominerende Plads bagerst i Skuden, og hvorom jeg saa talrige Dyr kredse i en snever Rundkreds under stadig Snusen til Dyngen med opgivne Glimt i deres dumme Øjne. Grundende paa denne ejendommelige Procession opdagede jeg dog tilsidst, at Interessen var optaget af Modbingens endnu levendes Dyrkelse af de allerældste Fædre, hvoraf jeg troede at genkende hedengangne Skikkelser som Estrup, Scheel, Steffensen, Goos, Juul-Rysensteen og flere, hvem jeg vidste, Livet forlængst var forgaaet, indtørrede af Ælde, som de var, lige til de kolde, magtbrunstige Gammelmandsøjne, men som nu formodentlig holdtes i Live ved Kultus som et Slags levende Fædre i Huset.

Som gammel Sømand berørte det mig mere end pinligt at se saa megen Elendighed om Bord i et Fartøj, der ellers saa ud til at kunne bruges til meget. Jeg betragtede med ren Forbavselse alt det raadne og utjenlige Kram, der laa og flød omkring, uden at det lod til at man en Gang gad skaffe sig af med det. Og jeg begreb med en Gang, hvad det maa have været for Normændene Somre igennem, naar Søndenvinden bar Lugten indover, at sidde i Læ af et saadant Privet — Undskyld. Ja, jeg tilstaar, at jeg ikke længere fandt det underligt, at de til Slut vendte Ryggen til og Næsen nordover i Fjældene og begyndte at „raute paa Maalet og sikke Benner nedad Stenfetischer", som en af deres egne ret træffende en Gang fik sagt.

Jeg bekender, at jeg aldrig har set saa meget bedærvet og ildeudseende Stof paa en Gang. Det slog mig, at det maatte være den Slags, man laver Kompost af i Amerika og andre Steder, hvor der dyrkes vilde Urter. Og jeg kom til at tænke paa, om det ikke skulde være muligt at faa Prammen slæbt derover. Jeg havde hørt en Dansker ymte noget i den Retning, idet han med en vred Mine rodede omkring i Mudderet. Kanske skal den derover, tænkte jeg, jeg syntes den ligesom bevægede sig. Og efter at jeg en Stund endnu havde fikseret det hele, kunde jeg ikke dy mig længere, men hulede min Haand og skreg nedover (maaske var der en Smule undertrykt Lystighed i min Stemme): Hvor skal I hen, med Forlov!

Øjeblikkelig saa jeg en Træskomand af usædvanlige Dimensioner rejse sig fra Agterdækket (han tyktes mig at være en samlet Inkarnation af J. C. Christensen-Stadil, Konsejlspræsident Hansen, Anders Nielsen og Jeppesen Borgbjerg). Han satte en Raaber for Munden, hvormed han tudede en vældig Lyd op over Fjældet til mig. Om en Stund var Lyden naaet derop, og jeg skelnede følgende forbitrede Ord: Vi sejler paa Stedet, som vi al Tid har gjort, og hvissom alle du stidtvigtige Normand ikke holder op med din chikanøse Skrren saa — saa gaar vi alle Mand under Dæk! sa' han.

Gud, tænkte jeg, idet jeg ruslede nedover, det kan man da kalde en Trudsel!

Alf Ingebrekt.

Teatret

—o—

„Den politiske Kandestøber" af Holberg.

Det er en sen Død at være Klassiker — det maa Fader Holberg bekende. Hans vittige Satire „Den politiske Kandestøber" fik paa Det kgl. Teater ingen Fornyelse, slog ikke ned i os, skønt den rammer levende hver eneste Dag. Det blev en Mængde Larm og Spektakel — ikke et Kulturbillede, som Instruktøren Will. Bloch havde tænkt sig, han blev ladt i Stikken af sine Skuespillere — ikke et Livsbillede fra alle Tider, som Holberg har ment det.

Og det er, fordi der ikke tages ganske ligefrem og menneskeligt paa Komedien. Hvad er naturligere end at enhver Tid med sit eget fornyer Stoffet, giver ligesom en Art politisk Revy over alle de politiske Bedemænd og Brovlehoveder, som findes? Hvis „Den politiske Kandestøber" skulde spilles efter Holbergs Hovede, som den nu vilde passe, nu da Censuren kneber af Fritale, saa skulde Kandestøberen være Herman Triers sjogede Borger-Maske, og en Gustav Wied skulde bearbejde Teksten, saa at vi hørte om J. C. Christensens „Samfundslære" eller de andre politiske Stokfisk og Katekismer, som skrives for vor Tids Godtfolk.

Det var der da lidt Slag i, og der er Ingen, som tør tvivle om, at Holberg, om han levede nu, vilde have skrevet i „Korsaren" og frabedt sig at blive stavet igennem i Det kgl. Teaters Stilprøve. Naturligvis vilde han ogsaa have strøget sin tidsbundne Moraliseren ved Stykkets Slutning, og sin Komedie vilde han have ladet tale for sig selv, saa friskt som den taler endnu — naar man læser den.

At Folk alligevel ler ad Det kgl. Teaters Opførelse, skyldes Olaf Poulsen, der lader en god Hoben af Holbergs Satire ligge, men til Gengæld ejer hele Scenen som selve Komediens Aand lyslevende og i ensom Majestæt.

Overdaadig paa Indfald, sprutende af sit animalske Grundfond, umaadelig i Oplevelsen, men ikke — den politiske Kandestøber. Der var intet Sus af den sejrrige Satirens Svøbe over et fordrøvlet og bablende Parlamentarismens Kvægtorv.

Jens Pedersen.

„De parate"

—o—

Paa et Vælgermøde, som Socialdemokratiet afholdt den 21. ds. i Køden, var et Par af de unge Socialister komne tilstede for at sælge deres Blad „Ny Tid".

Forgæves gik de rundt fra den ene til den anden; men ingen vovede at købe Bladet. De havde jo i „Social-Demokraten" læst hvad K. M. Klausen havde sagt paa et Vælgermøde, nemlig at det var sat i Gang for Højres Penge, og skønt de dog nok kunde begribe, at det var Løgn, saa turde de dog ikke saadan lige for Næsen af deres ærede Ledere købe et Blad, der var lyst i Ban af en af Pave Knudsens Kardinaler.

De unge Socialister tabte dog ikke Modet, men banede sig Vej til Talerstolen, hvor hans Højvelbaarenhed Martin Olsen og Grosserer Eskild Salomon residerede. Disse, som allerede i Forvejen havde læst Bladet og saaledes vidste, at det ikke indeholdt noget, som kunde skade hverken Samfundet eller Højvelbaarenhederne i Farimagsgade eller de kære Mennesker paa Amalienborg, købte saa hver et Nummer, — og straks slog Stemningen hos Forsamlingen om. Alle de Tilstedeværende, 40 i Tallet, skulde nu have hver sit Eksemplar; thi disse Mennesker har nemlig den Tro, at naar de bare i et og alt efteraber Generalerne, saa bærer de sig altid rigtig socialdemokratisk ad, det er nu deres Stolthed.

Vi andre, som ikke har en Trevl Respekt hverken for Autoriteten i Farimagsgade eller den i Raad- og Domhuset, os forekommer dette naturligvis latterligt. Vi smiler af disse Arbejdere, som i deres absolute Mangel paa moralsk Mod ængstelig spørger Lederne om Tilladelse til alt, hvad de foretager sig. Men samtidig kan man ikke lade være med at udstøde et stille Suk og spørge sig selv: Herregud, er det disse Skrog, P. Knudsen talte om paa de udenlandske Kongresser, da han sagde, at vi her hjemme var „parate til Revolution".

Proletar.

Pressens Charlataner

—o—

Det er ganske komisk at se, hvad Bladene nu til Dags kan drive det til i Retning af Hykleri, naar det gælder om at tækkes Arbejderne og faa deres Toover. Ikke alene ser man dem hver Dag snakke „Social-Demokraten" efter paa den mest krybende Maade og om Eftermiddagen gentage de samme Klagesange og Fraser, som denne opgylper om Formiddagen, men ofte gaar de endog saa vidt i deres Iver, at de gamle Charlataner oppe i Farimagsgade, som dog ellers er ganske godt med, ligefrem maa revne af Misundelse derover.

Saaledes med „Middagsposten" forleden Dag. I en Artikel med Overskriften: „Legater", udgyder Johannes Hansen halvtredie Spalte Taarer over „de forbandede Kapitalister" i sit Blad, som han saa, med nogle Røverhistorier og nogle Bordelannoncer i Tilgift, falbyder til Arbejderne a 2 Øre pr. Numer. Den hele Jeremiade gaar ud paa at forklare, hvor uretfærdigt Pengene er fordelte. Det er meningsløst, hævder han, at nogle skal have saa lidt, medens andre — f. Eks. Johannes Hansen selv og P. Knudsen og Borgmester Jensen — skal have saa meget, og han kommer saa ind paa, at denne uretfærdige Fordeling vil blive ophævet ved, at man afskaffer den private Arveret og lader den overgaa til Staten.

Naturligvis mener J. H. ikke et Ord af hvad han skriver; thi gjorde han det, kunde han jo selv gaa i Spidsen med at dele sit overflødige Gods ud til Arbejderne. De vilde vist næppe sige: „Nej, Tak!" Og naar han et Sted karakteriserer Pengemændene som: „Forbrydere mod Almenvellet", saa kan man godt være sikker paa, at han her har smilet lunt over, hvad man nu om Stunder kan byde Arbejderne af Hykleri, uden at blive opdaget. Det siger da ogsaa sig selv, at hvis J. H. eller alle de andre Bladudgivere, som daglig græder for Arbejderne, virkelig var saa lede af det kapitalistiske Samfund, saa agiterede de for dets Afskaffelse. Men det gør de ikke. Alle deres Taarer er det forløjede Hykleri, kun beregnet paa at erobre de stakkels Toover. Og de mange Reformkrav, de fylder deres Spalter med, ved de godt er enten ganske uskyldige eller ganske uigennemførlige; ellers talte de saamænd ikke saa højt derom.

Forresten er det en ganske desperat Idee, denne at det er en Forbrydelse mod Almenvellet at være Pengemænd. Var det saa, maatte vi jo alle være Forbrydere eller Forbryderaspiranter; thi selv om vi ikke alle har Pengene, saa gaar jo vor hele Stræben ud paa at faa dem. Hvorfor lesker Johannes Hansen for Arbejderne uden netop for at faa deres Penge? Hvorfor gaar alle vi Arbejdere med Lotterisedlen i Lommen uden for at komme til Penge, — blive Pengemænd? Hvorfor konkurrerer vi med hverandre, hvorfor strides vi evindelig, hvorfor ødelægger vi hverandre, uden netop for dette ene — Penge? Penge, det er det, hvor om hele Livskampen drejer sig, fordi vi ved eller tror, at det er Vejen til Lykke og Velvære. Penge, Penge og atter Penge, det er det vilde Raab, der overalt skriges ud fra de Millioner af Struber; det er det, efter hvilket alle Øjne begærlig er rettet, det hvor om snart alle Tanker drejer sig. Men naar vi alle deltager i denne vilde Kamp, naar vi alle raser og sønderriver hverandre for dette Mammons Skyld, er det da ikke det forløjede Hykleri at pege Fingre ad dem, der fik det, og raabe: „tvi", fordi de var heldigere end os? Jeg synes i al Fald, at det smager lidt af Rævens Betragtninger over de sure Rønnebær.

Ganske forbløffende virker det især, naar man hører Pengemændene selv ivre mod Pengemændene og kalde dem Forbrydere mod Almenvellet. Og det lyder paa, at disse Mennesker ved, hvor lavt Arbejderne staar i Kultur, og hvor ringe deres kritiske Sans er udviklet. Thi ikke er det Pengemændene, der er Forbrydere mod Almenvellet, men tværtimod selve den store konservative Arbejderflok, der i Stedet for at kæmpe for Afskaffelse af Pengene, kæmper for selv at erobre dem, skønt de maa vide, det er haabløst. Og heller ikke kan man fortænke Johannes Hansen og de andre „Bondefangere of the press" i, at de skriver som de gør; thi sagde de Sandheden, vilde de blot lægge sig ud med Arbejderne. Det vilde gaa her som med hin Negerprinsesse, der aldrig havde set et Spejl, og som indbildte sig, at hun var saa køn, fordi Hoffolkene altid smigrede hende dermed. En Dag fik hun et Spejl i Foræring af en tilrejsende Missionær, men da hun saa sig selv deri og opdagede, at hun lignede selve Fandens Oldemoder, kastede hun det langt bort og udbrød: „det Spejl lyver jo; det siger jeg er grim og jeg er jo køn!" Og saa kogte hun Suppe paa Missionæren, til Straf fordi han havde givet hende det.

Her i „Korsaren" har vi jo foresat os at sige Arbejderne Sandheden, uanset om de bliver vrede eller ej. Vi vil være Missionæren, der holder Spejlet op for Øjnene af den grimme, sorte Prinsesse og siger: „se hvor grim du er". Naturligvis vil det føre til, at Størsteparten af samme Arbejdere raaber: „Folkefjende" efter os, men det faar vi nu finde os i, og trøste os med, at der dog imellem findes nogle, der er intelligente nok til at forstaa, at det ikke er Pengemændene, men selve Pengene og Privatejendomsretten, vi skal til Livs, om vi skal ud af Uføret; at alle den Slags Lapperier, som Afskaffelse eller Beskæring af Arv, kun er meningsløse Slag i Luften, og at vi ikke faar andre Forhold ved at skælde Kapitalisterne ud, men kun ved at arbejde for den sociale Revolution.

Sophus Rasmussen.

Udenvælts

—o—

Krig

New-York, 25. Marts (R. B.) Den amerikanske Gesandt i Managua telegraferer, at Nicaraguas Hær har slaaet Honduras' og San Salvadors forenede Tropper og erobret Byen Caluteca. Honduras' Præsident Bonilla er flygtet om Bord paa et Skib; der er udsendt flere Dampere for at forfølge ham.

Hep hep!

Wien, 25. Marts (R. B.) I Alexandria i Ballaklet, har der fundet store Jødeforfølgelser Sted, og mange Jøder er blevne mishandlede. En Rabbiner og et Barn er haardt saarede. Mange jødiske Huse og Butikker plyndredes og ødelagdes.

Strejke

Hamborg, 25. Mars. (R. B.) Der er yderligere ankommen 200 engelske Arbejdere hertil, saa at deres Antal nu er steget til 2600.

Dagbogen

—o—

Privat Møde

for Meningsfæller i Morgen Onsdag Aften Kl $8^1/_2$ i Kafe du Prop, Fuglevangsvej.

Proces

Hof- og Stadsretten har paadømt en Sag, der var anlagt af Murermester Niels Rasmussen i Gentofte imod Redaktør Witzansky i Anledning af to Artikler i „København" for 24. og 27. Marts f. A. om Ingeniør Rumps Byggevirksomhed.

Hr. Rasmussen gjorde gældende, at disse Artikler havde virket i høj Grad svækkende paa hans Kredit og Stilling som Bygningshaandværker, og paastod derfor Redaktør Witzansky dømt til at betale ham 1000 Kr. i Erstatning. Da han imidlertid ikke havde oplyst noget, som kod antage, at der virkelig var paaført ham Tab ved Artiklerne, blev Witzansky frifunden. Sagens Omkostninger ophævedes.

Drab

Aalborg, 25. Marts. (R. B.) Paa Herregaarden Agdrup i Sulsted fandtes i Morges paa et Høloft en svensk Arbejdskarl, Carl Maansson, liggende død under Omstændigheder, som tydede paa Drab.

Ligsyn og Forhør afholdtes i Eftermiddag paa Gaarden, og efter Ordre fra Herredsfogden i Nørresundby, har Aalborg Politi i Eftermiddags anholdt en 27-aarig Arbejdskarl, Marinus Hansen, hvis Forældre bor i Aalborg; han var i Nat forsvunden fra Agdrup, hvor der havde været Slagsmaal.

Borgerlig Begravelse

—o—

Saa snart Præsten fik at vide, at Rouvin, der kun havde været syg i to Dage, laa paa sit yderste, skyndte han sig hjem til ham. Da den gamle Pige, fortumlet af Bedrøvelse, havde lukket ham ind i Sygeværelset, kunde han knapt beherske sin Sindsbevægelse, og hans Øjne løb fulde af Taarer. Han tørrede dem hurtigt bort og tvang med Besvær sit Ansigt i næsten smilende Folder.

I Sengen laa Rouvin, bleg, svag, med lidt dirrende Næsebor og Panden i stærk Sved. Hans Fingre krammede Lagnet, men uden feberagtige Trækninger, og fra hans Strube løb en dæmpet pibende Lyd, men uden nogen uhyggelig Rallen. Det lod ikke til, at han led. Dødskampen sled ikke i nogen af hans Muskler, forstyrrede intet af hans Træk, de var bleven ved at være rolige. Han laa for Døden som en, der er i Færd med at sove ind.

Værelset var lyst med skinnende hvide Vægge, med livlige blomstrede Gardiner, og med en Luft, som aandede Renhed og moralsk Ro. Gennem Vinduerne, der var aabne ud til Haven, kom Aftensolen ind med Blomsterduft, og der borte over de krusede Høje saas en aaben fredelig Himmel, en aaben, venlig perlemorsblaa Himmel, der dannede et bejligt straalende Bagtæppe for Dødens ophøjede, alvorsfulde Drama.

Præsten gik paa Taaspidserne hen til Sengen. Han troede at kunne læse en forbigaaende Uro i den døendes Øjne, der spørgende hvilede paa ham. Saa bøjede han sig tæt ned til ham og sagde:

— Jeg kommer ikke for det, som De tænker . . . Jeg kommer ikke som Præst . . . Jeg har altid respekteret Deres Liv . . . Jeg skal ogsaa respektere Deres Død . . . Vær rolig, kære Ven . . . sov ind uden Frygt for mig.

Og med en Stemme, der rystede lidt, og som Sindsbevægelsen næsten kvalte, lagde han til:

— Jeg kommer som Ven . . . for at sige Dem det sidste Farvel . . . som en god Ven, for at sige Dem et sidste faderligt Farvel.

Han tog ømt den døendes Haand, der allerede var ved at blive kold, trykkede den forsigtigt og sagde saa videre:

— Jeg er ogsaa kommen for at spørge Dem, om De ikke har en eller anden Tjeneste at betro mig . . . Hvordan Deres sidste Ønsker end er, kære Ven, saa skal de allesammen blive trofast opfyldte, med Samvittighedsfuldhed . . . hvordan de end er! . . . For det, det sværger jeg Dem til!

Rouvin saa med et usikkert Blik hen paa en Sekretær, der stod op til Væggen lige overfor Sengen. Hans Læber bevægede sig saa svagt, at Præsten snarere gættede end hørte disse Ord, der var umærkelige som et Pust, der kom langt borte fra.

— I Morgen . . . der henne . . . et Brev . . . til Dem . . . Tak!

— Godt! svarede Præsten med Alvor. Og han gentog, som var det en Ed, han svor:

— Hvordan Deres sidste Ønsker end er!

Præsten satte sig i en Lænestol ved Hovedgærdet med den Døendes iskolde Haand i sin, og længe blev han siddende der, ubevægelig og sorgfuld, uden at sige et Ord. Han tænkte paa det sjældne, næsten vidunderligt smukke Liv, som denne Mand havde ført, paa hans opfindsomme Gavmildhed, der frelste saa mange Fattige for Sult og lærte dem at glæde sig ved Livet og elske det Gode. Han tænkte især paa den saa at sige evangeliske Evne, han havde haft til at føre de vildledte Sjæle og de stakkels forhærdede Hjærter tilbage paa den rette Vej, uden nogensinde at tale til dem om Gud, som han ikke troede paa, og uden nogensinde at ty til religiøse Trøstegrunde, dem han ansaa for farlige, umoralske og unyttige. Den Maade, hvorpaa han dæmpede Had, forebyggede Forbrydelser og vandt de udskejede, var rent menneskelig; han betjente sig kun af hin besynderlige, klare Magt, som intet modstaar, naar den benyttes rigtigt: af Menneskekærligheden. Den brave Præst tænkte, at Rouvin vilde testamentere ham sine gode Gerninger; og han følte, at den Arv var for tung for ham, som dog havde Gud til Hjælper foruden alle Helgene og den hellige Kirke.

Medens han sad og fordybede sig i disse Tanker, blev det Aften. Den gamle Pige tændte en Natlampe, der bredte et trist Skær over Værelset; saa lænede hun sig til Ryggen af Lænestolen og bed Tænderne sammen for ikke at briste i Graad. Da Præsten kaldtes af andre Pligter, rejste han sig, kyssede fromt den døende paa Panden og forlod Stuen, hvor snart noget stort, næsten guddommeligt skulde forsvinde. Og den gamle Pige, som fulgte ham ud paa Trappen, gav sig til at græde.

— Saadan et prægtigt Menneske . . . saadan et prægtigt Menneske . . . og saa gaa hen og dø uden Vorherre . . . ligesom en Ugle.

— Døm ham ikke! sagde Præsten og løftede Pegefingeren, saa lidt som jeg selv dømmer ham . . . saa lidt som den alvidende Gud vil dømme ham . . . Han var en Helgen.

Og paa Vejen til Præsteboligen tænkte han, naget af Tvivlens Angest:

— Han har levet et beundringsværdigt Liv uden Vorherre . . . han dør fredeligt uden Jesus, som en af de fromme . . . Vorherre . . . Skulde det være muligt, at Vorherre var overflødig for den, som har en god Samvittighed?

Henad Morgen, da Stjærnerne slukkedes, døde Rouvin.

Brevet, der næste Dag blev fundet i Sekretæren, bar paa Konvo-

1)

Bombe-kasterne

Il viendra le grand Samedi.
Den kommer, den store Lønningsdag.

Dynamitattentaterne danner et Stykke af Arbejderbevægelsens Historie. De optrædende Personer staar nemlig ikke isolerede — det gør overhovedet ingen Ting, hverken Mennesker, Handlinger eller Ideer —, de er i nøjeste Forbindelse med den Tid og det Samfund de levede i.

Paa den internationale Kongres i Paris 1889 var Arbejdernes 1ste Maj Fest bleven vedtaget, og Aaret efter fejredes den første Gang. I Frankrig var man da paa Slutningen af General Boulangers Statskup-Forsøg, og Massernes Lede ved dette politiske Æventyr var ved at overføres paa al Politik, navnlig paa alle Politikere.

Men det var i 1901, at Majdagen blev til en Begivenhed, til en Uhygge, der fra Paris bredte sig ud over Landets Grænser, og som ikke er kommen igen ved nogen senere 1ste Maj Fest.

Der var bleven holdt Statsraad; Præfekterne (Amtmændene) havde stiftevis været kaldte til Hovedstaden for at aflægge Rapport om Stemningen. Store Troppemasser var trukket ind til Byen og stod parate til Udrykning fra Kasernerne, Kavalleriet med opsadlede Heste. Rigsdagsbygningerne var besatte med Soldater, Ministerierne ligeledes; der stod Soldater i Kælderen under Madaleine Kirken.

Paris' Omegn er spækket med Forter og Kaserner som et Pindsvin med Pigge, og nu var Autoriteterne i Færd med at rulle sig sammen og vende alle Braade udad.

I Palais Royals Gallerigange satte Guldsmede og Juvelerer Skodder for deres Vinduer kort efter Middag. Børsen lukkede; et Blad skrev: „De velklædte Borgere kan være rolige; Noteringen paa Børsen vil blive beskyttet den 1ste Maj, saa at de franske Papirer intet Kurstab lider." De store Forretninger paa Boulevarderne lod deres Personale gaa en Time tidligere end ellers. Kafeerne tog Borde og Stole ind fra Fortovene, Bourgeoisiet opgav sin Promenadetur i Boulogneskoven før Dineren. Omnibuskørselen standsede. De offentlige Haver lukkedes. Paa Strøget fra Madeleine Kirken til Bastille Pladsen var der ved Femtiden næsten menneskétomt; en enlig Droske med et Par Politiembedsmænd jog ned over, og Portnerne lukkede Gadedørene.

Fra Kulgruberne, en sort Ramme udenom det hele Billede, kom der Efterretninger: Rammen truede med at sprænges. En Mængde Arrestationer var paa Forhaand gjorte rundt om i Landet, og flere fandt Sted Natten før første Maj.

Hvilken uhyre Uorden maatte der ikke være i et Land, hvor det kostede saadanne Anstrengelser at holde Orden! Man havde det Indtryk, at Paris trak Vejret dybt som før et Uvejr. Den trykkende Luft blev følt af alle, fra Præsident Carnot til Arbejderen i Kvartererne ude ved Volden.

Samme Dag indtraf Affæren i Fourmies. De udkommanderede Tropper, nok til at forsvare en hel By, skød ind i en Hob værgeløse Mennesker. Mange saaredes, ni blev dræbte. En Arbejderhustru, der stod foran en Kafé, ramtes af fire Kugler; indenfor dræbtes to Kvinder. Paa Torvet dræbtes en fjerde; tre Børn dræbtes. Naar man hører, at Fourmies-Affæren endnu nævnes paa Arbejdermøder, kan man tænke sig, hvilket Raseri den vakte den Gang.

Paa 1ste Majdagen skete en anden Begivenhed, der fik Betydning. I Levallois-Perret, en af de grimme Smaabyer mod Nord udenfor Volden om Paris, var en Snes Mennesker bleven enige om at gaa i Procession til Nabokommunen Clichy; og i Spidsen for den lille Skare marcherede en Kvinde med Social-Demokraternes røde Fane, der er forbudt i Frankrig som „oprørsk Emblem".

Just som Processionen gjorde Holdt hos en marchand de vin (en Beværter), og man var i Færd med at rulle Fanen ind i en Avls, kom det til et Sammenstød med tre Politibetjente. Der faldt et Revolverskud, straks efter flere. To af Betjentene saaredes. Saa kom fire ridende Gendarmer til, fyrede deres Pistoler af, tog efter en forbitret Kamp tre unge saarede Arbejdere til Fange og bandt dem paa Hænder og Fødder.

Under den paafølgende Proces oplystes det, at de alle tre var bleven mishandlede paa Politistationen; Betjentene havde slaaet dem i Ansigtet med Revolvere og nægtet en af dem Vand til et Saar i Benet, som var gennemboret af en Kugle. Juryen frikendte en af Arrestanterne, de to andre, Arbejderne Dardare og Decamp, fik tre og fem Aars Fængsel.

(Forts.)

lutten Præstens Navn, og det lød saaledes.

Kære Ven!

Jeg ønsker at blive **borgerligt** begravet og uden Pragt. Jeg har levet fjærnt fra al Larm, jeg vil ogsaa gaa bort i Stilhed. Fremfor alt ønsker jeg, at Kirken, med den Løgn som dens Bønner her vilde være, skal lade være og komme og forstyrre Harmonien i et Liv, der er levet udenfor dens Ceremonier og dens smaatskaarne Tro. De har hæderligt hjulpet mig med at oprette nogle menneskekærlige Stiftelser, og jeg overdrager Dem at bære Omsorg for dem i Overensstemmelse med de Tanker, som findes udtrykt i mit Testamente. Jeg stoler altsaa paa, at Deres tolerante Venskab, Deres gode Hjærte vil sikre mig Opfyldelsen af min sidste Vilje, hvor pinlig den end kan være for Dem som Troende, hvor meget den end kan være Dem imod som Præst. Derfor takker jeg Dem.

Lydvig Rouvin.

Præsten stod som forstenet, da han havde læst dette Brev, der var saa kort i al sin Forfærdelighed. Det havde han ikke tænkt paa. Han havde tænkt sig alt, undtagen netop det. Kun det alene var ikke faldet ham ind. Og alligevel, det maatte jo komme saadan. En saadan Død passede til et saadant Liv.

— Jeg kan ikke, nej jeg kan ikke gaa med til noget saa ugudeligt som en Begravelse uden Kirkens Bistand, sagde han til sig selv. Hvor er det muligt, at et Menneske, en af Guds Skabninger, fra mit Sogn, kan forlade det jordiske Liv uden en Bøn, uden en Draabe Vievand paa sin Kiste!

Men pludselig kom han til at tænke paa sin Ed ved den Døendes Hovedgærde: hvordan Deres sidste Ønsker end er, havde han svoret. Hvad skulde han gøre? Enten vilde han blive Meneder, eller han vilde begaa en ugudelig Gærning. Han gik ind i Kirken, og knælende paa Trinene op til Alteret, med Øjne og Hænder strakte i fortvivlet Bønfaldelse imod den forpinte Frelsers Aasyn, tilbragte han en Del af Dagen i Bøn.

Næste Dag samledes en sorgklædt Skare foran den Dødes Hus. Den simple, sort betrukne Kiste i Gangen forsvandt under en usædvanlig Mængde Kranse og Blomster. Alle Ansigter røbede den højeste Bedrøvelse; der var Sorg i alle Hjærter. Mange Øjne var røde af Graad; halvkvalt Hulken skjultes bag Lommetørklæderne.

Paa en Gang dukkede en besynderlig klædt Person op i det forbavsede Følge. Straks kendte man ham ikke. Han bar en gammeldags Overfrakke, der var for snæver over Skuldrene og for vid over Hofterne. Bukserne var for korte og hang krøllede om Benene, der var stukne i et Par splinterny Snoresko. Hans høje Hat var falmet og mindede om forlængst henfarne Tider.

— Det er jo Præsten! . . . det er jo Præsten! gik det fra Mund til Mund. Forbavselsen veg snart for Beundring. Skønt deres Præst var klædt som til en Maskerade, fandt de ham smuk, de fandt ham stor! Mændene samlede sig helt bevægede om ham og kyssede hans Hænder; Kvinderne græd af Rørelse.

— Hr. Pastor . . . Hr. Pastor!

Og han, der følte sig lidt generet af al denne Deltagelse, gentog:

— Hold op . . . hold op . . . Jeg gør kun min Pligt.

Modig satte han sig i Spidsen for Følget, lige bag Kisten, og med blottet Hoved og rolig, værdig Gang gik han der som den første i Familien.

Paa Kirkegaarden traadte han hen til Graven, og han sagde:

— Kære Venner, ham vi begræder her var god som en Helgen . . . Lad os ære hans Minde og lad os høste Lære af hans Dyder . . . Ja, han var en Helgen . . . Vorherre, som hører mig, véd det ogsaa ; . . For Vorherre, kære Venner . . .

Bevæget, forvirret, ledte han stammende efter Ordene:

— For Vorherre . . . For Vorherre er ingen Tosse! . . .

Og af gammel Vane svang han Haanden ud over den opkastede Jord, som om han haandterede Vievandskosten.

Octave Mirbeau.

Oversat af J. J.

Det ny Arbejdsmandsforbund.

Alle Oplysninger om Forbundet, om dets Love, om Regler for Optagelse saavel af Foreninger som af enkelte Medlemmer faas paa følgende Steder: Forbundets Kassererkontor, Stampesgade 7, St. B. Kl. 5—7 Eftermiddag.

St. Hansgade 4 St., Telefon 16,737, hver Form. fra Kl. 9—11, og Onsdag, Fredag og Lørdag fra Kl. 6—9 Aften samt paa Forbundets Kontor Overgade o. V. 28, 2. S., Telefon 29,119y. Hver Søndag Formiddag Kl. 8—12 og foreløbig hver Aften efter Kl. 6½.

Hovedbestyrelsen.

Skuespil.

—o—

Det kgl. Teater. Kl. 7½ **Bajadser og Napoli.**

Dagmarteatret. Tlf. 8857. I Aften Kl. 8—10½, første Gang: **Anna Bryde.** I Morgen **Anna Bryde.** Lørdag Kl. 4 Folkeforestilling — Halve Priser — kun faa Gange: **Ambrosius.** Billetsalg til Lørdagsforestillingen Onsdag fra 12—3 og Lørdag fra Kl. 10.

CASINO. Telefon 1951. Kl. 8—10¾: **Næstsidste Gang: Anders Tikjøb.**

Folketeatret. Telefon 7611. Kl. 8—11¼: **Moderate Løjer.**

Frederiksberg Teater. Telefon 1190. Kl. 8: **Endnu kun 3 Gange: Skytte-Lise.** Billetsalg fra 12—4 og efter 6.

Nørrebros Teater. Kl. 8 pr. **„Hanedans“.** Kl. 9¾ **„Lykkens Galoscher“.** Billetter Kl. 12—4 og fra Kl. 6. Tlf. 2711.

Sønderbros Teater Amager 305. Kl. 8. **„Jorden rundt i 80 Dage“.** Foreningskuponer gyldige.

CIRKUS

Næstsidste Gang det store, elegante Program:

Luftnummeret

The four Leamy Ladies.

Eva Haller, Laares.

The Petras, Automaterne osv.

Billets. 12—3 og efter 6. Telefon 1291.

Scala. Næstsidste Dag.

5 Derringtons.

KOSTA, Drejbare Hoved.

8 Julians.

Tivoli Varieté. **Pilar de Garcia.** Kun 2 Dage endnu.

Kinografen Frederiksberggade 25

„Jena“ Katastrofen.

Iøvrigt nyt Program.

BIOGRAF TEATER Vimmelskaft 47.

Nyt Program:

Stor-København.

København paa Kryds og Tvers med Billeder af

Branden i St. Kongensg.

Lillys Hund. Hr. Sørensen som Jonglør.

Storkomisk!

20 Alen Medisterpølse. Storkomisk!

Varieté Billigheden.

Hver Aften: Stor Forestilling. Optræden af Komikeren **Christian Petersen,** Duettistparret **Hr. og Fru Kristoffersen, Frøken Jenny Margatha,** Sang og Dans, **Frk. Gerda Lagstrøm,** Kupletsangerinde.

8)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

(Sluttet)

—0—

A: Altsaa er Du Anarkist?

B. Jeg henviser til Erfaringerne, og jeg tør vædde, at det saakaldte Barbari er mindre lastefuldt end vor Humanitet. Hvor mange smaa Skyngelstreger er der ikke her for hver af de faa større Forbrydelser dist, om hvis Afskyelighed der tales saa meget? For mig staar de ikkeciviliserede Mennesker som en Mængde spredte og isolerede Drivfjedre. Hvis to af disse Fjedre kommer til at støde mod hinanden, vil den ene eller maaske begge ganske springe itu. Og for at undgaa denne Ubehagelighed har da et stort Geni samlet disse Fjedre og dannet en Maskine af dem. Men i denne Maskine, der fik Navnet Samfundet, blev alle Fjedrene sat i Bevægelse for og imod hinanden, saa at der nu under den lovgivende Stat springer flere af dem paa en Dag, end der gør under Naturens Anarki i et helt Aar. Og hvilken Larm, hvilket Spektakel! Hvilken uhyre Ødelæggelse af smaa Drivfjedre, naar to, tre eller fire af disse vældige Maskiner tilfældig støder voldsomt sammen!

A: Du foretrækker altsaa den dyriske og vilde Naturtilstand?

B: Jeg tør sandelig ikke give noget bestemt Svar. Saa meget véd jeg imidlertid, at man mange Gange har set et civiliseret Menneske lægge al Ting til Side og drage ud i de vilde Skove, men man har aldrig set Skovens Naturmenneske iføre sig vore Klæder og nedsætte sig i vore Byer.

A: Det er ofte faldet mig ind, at Hovedsummen af godt og ondt var forandret for hvert enkelt Individ, men at for enhver hel Dyreart havde Lykken eller Ulykken sin bestemte Grænse, som Arten ikke kunde overskride, og at vore Bestræbelser maaske som Slutningsresultat vilde bringe os lige saa mange Ubehageligheder som Fordele, saa at vi havde gjort os forgæves Ulejlighed med at forandre de to Led i en Ligning, mellem hvilke der bestod et evigt og nødvendigt Lighedsforhold. Dog tvivler jeg ikke om, at det civiliserede Menneskes Gennemsnitslevetid er længere end den Vildes.

B: Men hvis en Maskines Varighed ikke er Maalestokken for det større eller mindre Slid, som den har været underkastet, hvad er det da, Du slutter af Levetiden?

A: Ja jeg ser nok, at Du, naar alt kommer til alt, dog er tilbøjelig til at anse Menneskene for slettere og ulykkeligere, jo mere civiliserede de er.

B: Maaske! Grækerne landsforviste den, der vovede at føje en Streng til Merkurs Lyre.

A: Forbudet er en blodig Spot over deres første Lovgivere. Det gælder om heller at skære en af de gamle Strenge fra. Men hvad skal vi da gøre? Skal vi vende tilbage til Naturtilstanden? Skal vi adlyde Lovene?

B: Vi skal tale imod de taabelige Love, indtil de bliver omdannede, og saa længe det ikke sker, skal vi adlyde dem. Den, der ved Hjælp af sin personlige Autoritet overtræder en slet Lov, han bemyndiger dermed enhver anden til at overtræde de gode Love. Der er færre Ubehageligheder forbundne med at være gal med de gale, end med at være den eneste kloge. Lad os bestandig raabe ud, at man knytter Skam, Straf og Skændsel til Handlinger, som i sig selv er uskyldige, men lad os ikke selv begaa disse Handlinger, thi Skam, Straf og Skændsel er de største af alle Onder. Lad os efterligne den brave, gejstlige Mand, der var Præst i Frankrig, men Vild med Vilde, da han kom til Otaiti.

A: Man skal klæde sig efter Landets Mode og tude med de Ulve, man er iblandt.

B: Og fremfor alt være pæn og yderlig oprigtig overfor de svage Skabninger, der ikke kan gøre os lykkelige uden at give Afkald paa Samfundets kostelige Goder. — Men hvor er Taagen bleven af?

A: Den er forsvunden.

B: Saa kan vi altsaa frit vælge, om vi vil gaa ud i Eftermiddag eller blive hjemme?

A: Ja, jeg tror dog, at det vil bero nok saa meget paa Damerne som paa os.

B: Evig og altid Damerne! Man kan ikke gaa et Skridt uden at faa dem paa tværs af sig.

A: Hvad mener Du, om vi læste Præstens og Orus Samtale højt for dem?

B: Ja, hvad mener Du, de vilde sige om den?

A: Jeg ved skam ikke.

B: Men hvad vilde de da tænke om den?

A: Maaske det modsatte af hvad de vilde sige.

DØDE

Anmeldte for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission i København.

Den 25. Marts. Portner Carl Christian Thy. Arbejdsmand Christian Jørgensen. Havnearbejder Jens Jensen. Arbejdsmand Christian Pedersen. Fhv. Arbejdsmand Hans Hermansen. Fhv. Bager Carl Valdemar Kirchhof. Kusk Jens Jørgen Otto Diederich Petersen. Litograf Hans Anders Jacobsen. Skræddersvend Peder Møller Jensen. Skiferdækker Frederik Vilhelm Bode. Korrespondent Niels Frederik Nielsson. Klejnsmed Karl Christian Kühnel. Fhv. Fragtehandler Olsens Enke Bodil. Frk. Christiane Frederikke Ammentorp Sørensen. Grønthandler Larsens Hustru Inger Sofie. Pens. Opsynsmand Søren Carlsen. Postekspedient Søren Andersen Paaby. Musiker Schmedes' Hustru Ethel Marston. Partikulier Witts Hustru Andremine Henriette, f. Christensen. Ølhandler Peter Andreas Andersen. Trykkeriarbejderske, Fru Sophie Lüchow.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.

Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.